

Men derefter blev der meget stille, fordi hverken statsministeren eller justitsministeren åbenbart havde sikret sig bare regeringspartierne opbakning for slet ikke at tale om et flertal i salen til andet end indholdsløse banaliteter om, at vold er noget skidt og selvfølgelig skal bekæmpes.

Derfor gik de 3 første uger af året med, at regeringen internt skulle prøve at blive enige om, hvad den egentlig mente, og det lykkedes så til sidst. Onsdag aften sent ved afslutningen af mødet her i salen blev så fremsat lovforslag nr. L 144 og L 145, og de fleste af folketingsmedlemmerne fik de lovforslag i hånden i løbet af torsdagen.

Og så står vi her i dag og skal behandle sådan nogle forslag, som regeringen har brugt uger på at blive enige om internt – store tykke forslag – hvorefter Folketingets partier får 3 arbejdsdage til at tage stilling til, hvad regeringen efter lang diskussion var blevet enig om med sig selv. Hvad vi har set i dag, er da også en logisk konsekvens, en stærkt faldende kvalitet i debatten, da vi gik fra forespørgselsdebatten og over til behandlingen af de ugennemarbejdede forslag.

Jeg synes, at det, der foregår, er et populistisk spil, som vi i hvert fald ikke vil deltage i. Vi tager gerne statsministeren på ordet. Vi vil også gøre en stærk indsats mod volden. Vi vil gøre en indsats for voldsopfrene og en indsats for, at voldsudøvere ikke dermed træder det første skridt ud i en permanent kriminalitet. Og vi vil være med til al indsats i retning af forebyggelse, men grundigt naturligvis.

Derfor har vi selvfølgelig også sendt de foreliggende lovforslag ud til høring i vores bagland, hos jurister og hos socialmedarbejdere og hos unge, og når de så har haft mulighed for at sætte sig ind i forslagene, tager vi en sammenhængende og grundig diskussion. Når det så er sket i løbet af et stykke tid, vil vi fremlægge vores synspunkter til de her forslag, der ligger nu, men ikke et sekund før.

Vi agter ikke at deltage i det socialdemokratiske populistiske spil, hvor voldspakke afløser voldspakke i jagten på tabte vælgere. Vi er ikke med på at diskutere lovforslag, som jaskes frem på den måde for at vise en påstået handlekraft, og vi agter ikke at acceptere kun at have nogle få dage til at overveje regeringens løsningsforslag på problemer, der har været åbenlyse i lang tid, også længe inden nytårstalerne skulle skrives.

Der er ikke sket noget nyt, der berettiger til en sådan hastebehandling i Folketinget. Vold er

simpelt hen for alvorligt til valgflæsk og hovsæløsninger, og det burde regeringen være sig bevidst og så handle efter det.

Sonja Albrink (CD):

Ethvert initiativ, der bliver taget for at bringe volden ned, kan regne med CD's støtte. Derfor ser vi også meget positivt på regeringens udspil til en ny voldspakke.

Det er min klare opfattelse, at strafferammerne i straffelovens voldsbestemmelser sådan set er rummelige nok, men problemet opstår, fordi domstolene har en tendens til kun at bruge den nederste del af straffeskalaen.

CD fremsatte for nogle år siden et forslag om at indføre mindstestrafte for voldsforbrydelser, så man f.eks. ikke kan slippe af sted med en bøde, hvis man bliver dømt for vold. Det virker helt urimeligt. Så ville vi ikke se de helt urimelige lave straffe for vold, som indimellem giver anledning til store overskrifter og forståelig krænkelser af den almindelige retsbevidsthed. Jeg kan her tilkendegive, at CD under udvalgsbehandlingen på ny vil kigge på disse minimumsstraffe.

Justitsministerens forslag om at lade graden af offerets skade være en skærpende omstændighed synes jeg er rigtigt. Det kan ikke nytte noget, at dommeren skal kunne sætte sig ind i, hvad voldsmanden tænkte, og hvilken skade han måtte regne med kunne ske. For offeret er det de tørre kendsgerninger, der tæller, og som sætter sine spor, og sådan bør det også være for gerningsmanden.

Det er selvfølgelig bedre at forhindre, at volden overhovedet bliver begået, end det er at straffe den vold, som er blevet begået. SSP-samarbejdet har vist sig godt og effektivt, selv om det jo ikke er til at gøre op sort på hvidt, hvor mange lovovertrædelser der ikke er blevet begået på grund af det præventive arbejde i SSP. Det er, som jeg har sagt tidligere i dag, et arbejde, som bør støttes meget, og derfor er vi i CD meget godt tilfredse med, at regeringen vil opprioritere SSP-samarbejdet.

Når vi kommer over på den anden side af skranken og ser på offerets og vidnernes forhold, hører CD's uforbeholdne enighed med regeringen nok lidt op, for nok er det afgørende, at offerets juridiske sikkerhed bliver varetaget, men endnu mere vigtigt er det, at der bliver taget vare på ofrenes og vidnernes fysiske sikkerhed. Så selv om regeringens forslag til styrkelse af ofrenes retsstilling er et skridt i den rig-